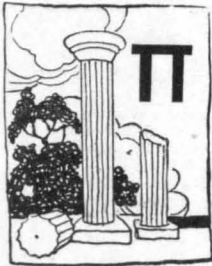

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

TOY NARD JONES

ΚΑΛΟΣ ΕΙΝΑΙ, ΑΛΛΑ...

ΡΟΣΕΚΤΙΚΑ, ή Ρόζη Φρέιζερ κτύπησε τὰ κοκκινισμένα νύχια της. Φαίνεται πώς δεν έμεινε ικανοποιημένη και άδιαφορώντας αν ή συνάδελφός της, ή Μίς Ντόνλοπ, είχε δαχτυλογραφήσει τρία γράμματα κίολας, πήρε ένα μικρό κοκκάλινο έργαλειό από τὸ συρτάρι της, και άρχισε να διορθώνη τὰ λύγια της. "Αν ή Μίς Ντόνλοπ κουραζόταν άδίκια, σ' αυτό δεν έφταγε ή Ρόζη, ή οποία επανειλημμένως της είχε πη συμβουλευτικά:

—'Ο προϊστάμενός μας δεν έρχεται ποτέ στο γραφείο του πριν από τις έννηνταίσι. Δεν βλέπω λοιπόν, γιατί να έρραζόμαστε έμεις περισσότερο απ' αυτόν;...

"Αλλά τα λόγια της Ρόζη πήγαιναν χαμένα, και ή συνάδελφός της θόταν άσφαλώς κουτή για να έπιμην να κουραζέται τόσο πολύ. Πάντοτε σοβαρή, έργατική και λιγύλογη ή Μίς Ντόνλοπ ήταν τὸ πρότυπο της ευσυνειδήτου υπαλλήλου.

"Η Ρόζη δεν την έβρισκε ώμορφη και άναρτιστότα, γιατί ο Πήτερ Μάκ-Κλίντοκ, ο συμβολαιογράφος, στο γραφείο του οποιου έρραζόντουσαν, την είχε προσλάβει τελευταία στο γραφείο του.

"Ωστόσο ή νέα αυτή, χωρίς να είναι ώμορφη, ήταν συμπαθητική, ιδίως όταν χαμογέλουσε. "Έπειτα είχε άραία πλούσια μαλλία, τὰ όποια ήσαν πάντοτε ώμορφα γτενισμένα και μάτια εκφραστικά. "Αλλά ήταν τόσο άφελής και άγαθή, ή καυμένη! Δεν ήξερε πώς πρέπει να φέρεται μια νέα με τούς άνδρες για να τους κερδίση. "Όσο γι' αυτό, ή Ρόζη δεν φοβόταν αντίτραξη από τη συνάδελφό της. "Ο προϊστάμενός τους, ο Πήτερ Μάκ-Κλίντοκ, δεν γυρζε ποτέ να την κυτάξη. "Αν τόν ρωτούσε κανείς, πιθανόν να μην ήξερε να σας πη τι χρώμα είχαν τα μάτια της νεας δακτυλογράφου...

"Η πόρτα του γραφείου άνοιξε άπτοτομα εκείνη τη στιγμή, και διέκοψε τούς συλλογισμούς της Ρόζη. Μή μια γρήγορη κίνηση, έκρυσσε τὸ ξυλαράκι που κρατούσε και άρχισε να χτυπά τὰ πληκτρα της γραφομηχανής. Βιαστικός, ο προϊστάμενός πέρασε κοντά τους, τις χαίρήθηκε με μία ξερή «καλημέρα» και μήτη στο ιδιαίτερο γραφείο του. Σε λίγο άνοιξε την πόρτα και φώναξε:

—Μίς Φρέιζερ, έρχεστε σάς παρακαλώ, να σάς υπαγορεύσω μερικά γράμματα;

—'Αμέσως, Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ...

"Η νέα σηκώθηκε ήρεμα, πήρε τὸ μπλόκ της και τὸ μολύβι της και ρίχνοντας ένα θοιχιθευτικό βλέμμα στη σύντροφό της, άποκακρόνηκε.

"Όταν σὲ λίγο επέστρεψε στη θέη της, είπε στη Μίς Ντόνλοπ με αγανή φωνή:

—Τὰ γράμματα αυτά δεν είχαν καμιά σημασία, ξέρετε.

—Μή θέλεις να μου πης ότι ο Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ άντι τόν καιρό του για να υπαγορεύη γράμματα χωρίς σημασία;

—Χά! Χά! γέλασε ή Ρόζη. Πώς φαίνεται, αγαπητή μου, ότι δεν έχεις έρραγεί άλλοτε σὲ γραφείο. "Όταν ένας προϊστάμενος θέλη να έρρακίση, υπαγορεύει γράμματα, αλλά υπάρχει κι' άλλος λόγος άκόμα.

—Ποίος λόγος, μπορώ να μάθω;

—Θέέ μου, τι αγαθή πού είσαι! μουρμούρισε ή νέα με καμική άπειλία. "Αλλά, αγαπητή μου, άπλοούστα, όταν μου υπαγορεύη γράμματα δεν κυτάξη. Κατάλαβες τώρα;

—Δεν τὸ είχα σκεφθί αυτό, ώμολόγησε ή Μίς Ντόνλοπ.

—Τότε καλά θά κάνης ν' άνοιξης τὰ μάτια σου λιγάκι... "Ακουσε, πρόσθεσε ή Ρόζη ψιθυριστά, "Όποτε μου καπνίση, μπορώ να

γίνω Μίσσες Μάκ-Κλίντοκ...

—Θάταν ευχάριστο πιστεύω για σένα. "Ο Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ εινε χαριτωμένος νέος.

—Καλός, αλλά δεν ώριμασε άκόμα. Δεν μ' άρέσει για γίνω ή σύντροφος τών νεανικών άγώνων του. Εινε άρχαριός άκόμα, προτιμώ να περιμένο, ώστόσο να στρώση ή δουλειά του.

—Ω, είπε ή Μίς Ντόνλοπ με τὸ ήρεμο υφος της. "Αλλά δεν σκέπτεσαι ότι στο μεταξύ μπορει να τόν κερδίση μία άλλη;

"Η παρατήρησις αυτή της Μίς Ντόνλοπ έβλασε τη Ρόζη σὲ σκέψεις. Κι' απ' εκείνη την ήμέρα άρχισε να έπιμελήται περισσότερο την τουαλέτα της, και μεταχειρίζοταν όλα τα μέσα για να φαίνεται πιο γοητευτική. "Έκτος από την έπιμελημένη εμφάνιση της, άρχισε κι' άλλη τακτική. Κάθε τόσο, έμπαινε με κάποια πρόσαι στο γραφείο του Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ. Ζητούσε συμπληρωματικές όδηγιες για την τρέχουσα έρρασία, ώστόσο ο νέος άπόρησε για τὸ εσαιρητικό αυτό ενδιαφέρον της και τη ρωτήσε σχετικώς.

—'Ιδού τί συμβαίνει, άπάντησε ή Ρόζη, σάν να δισταζε τάχα να έξηγηθί. "Η Μίς Ντόνλοπ εινε έντελως άπειρη και... άπόρρηκτη. Φοβούμαι μή τυχόν σιμείη κανένα λάθος. "Ενα σφάλμα της, θά θλάμη έσας, Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ, και θόταν κρίμα, τώρα μάλιστα που ή δουλειες σας πηγαίνουν καλύτερα.

"Ο Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ χαμογέλασε με καλωσύνη:

—"Η άλήθεια εινε, Μίς Φρέιζερ, ότι είμαι ικανοποιημένος από τις έρρασιές μου. "Όπως ξέρετε, ο οίκος «Τζάσπερ και Φόρρεστ» ήρθε σέ μας, γιατί τὸ συμβολαιογραφείο του Μίστερ Γζάκσον δεν πηγαίνει τόσο καλά. Φαίνεται ότι τὸ γραφείο θά κλείση. Γι' αυτό οι κ. κ. Τζάσπερ και Φόρρεστ άποφάσισαν να μου σναθέσουν τις ύποθέσεις τους.

"Όταν βγήκε από τὸ γραφείο τὸ προϊσταμένου της, ή Ρόζη ήταν σκεπτική. "Ότε πρόσχε με πόσο ζήλο έρραζόταν ή Μίς Ντόνλοπ, μόνο συλλογιζόταν ότι είχε φθάσει ή στιγμή να έπιστεύση την κατάκτηση της καρδιάς του Μάκ-Κλίντοκ. "Απ' έδω κι' εμπρός τὸ μέλλον του ήταν όχι μόνο έξασφαλισμένο, αλλά λευκό, γιατί έκτος από τις ύποθέσεις τών Τζάσπερ και Φόρρεστ, έλη ή πελατεία του Τζάκσον θά πηγαυσε στο Μάκ-Κλίντοκ.

"Η δουλειές του γραφείου είχαν διπλασιαστή πειά. Κι' ή Ρόζη προθυμοποιήθηκε να έρραζέται και τὰ βράδια, για να ευχαριστήση τόν Μίστερ Μάκ-Κλίντοκ.

"Έκτιο τὸ βράδυ, ήταν ή ώρα ένδεκα, όταν ο Πήτερ, κουρασμένος και μωδιασμένος, σήκωσε τὰ μάτια του από τούς σωρούς τών έγγραφων, τὰ όποια είχε μπροστά του.

—"Α, είπε ο νέος. Μπορούμε να πούμε ότι βγάλαμε δουλειά σήμερα!

"Η Ρόζη χαμογέλασε. "Ήταν κι' αυτή κουρασμένη. Σκέφθηκε ώστόσο ότι δεν έπρεπε ν' άφήση την περίστασι να πη χαμένη. Σηκώθηκε λοιπόν από τη θέη της και πλησιάζοντας τόν νέο, τού είπε:

—Θά έπρεπε να ξεκουρασθίτε. "Έρραζομαι πολύ τελευταίως... Πήτερ.

"Ο νέος σήκωσε τὰ μάτια του κι' είδε κατάπληκτος την Ρόζη να κάθεται μ' άφέλεια στο χέρι της πολυθρόνα του, ενώ συγχρόνως άπαλα τὸ χάιδεψε τὰ μαλλιά.

—Χι... Ναι... έκανε ο Πήτερ στενοχωρημένος. "Η άλήθεια εινε ότι κουράζομαι, πολύ αυτές τις μέρες. Και συγχρόνως σηκώθηκε άπτοτομα και με ψυχρό ύφος, είπε:

—"Ισως θέλετε να σάς συνοδέψω ως τὸ λεωφορείο, γιατί εινε περασμένη ή ώρα;

"Λέγοντας αυτά τὰ λόγια ο Μάκ-Κλίντοκ προχώρησε στην άλλη άκρη της κάμαρας, ξεκρέμασε τὸ πανωφόρι του και τὸ φόρεσε. "Η Ρόζη τόν άκολουθήσε και χαιδευτικά άκούμπισε τὰ χέρια της άπάνω στο στήθος του.

—Λέν με συμπιεθείς λιγάκι, Πήτερ, τόν ρώτησε με αγανή φωνή.

("Η συνέχεια εις την σελ. 1470)

—"Ήρθε να πάρω τόν Πήτερ... είπε ή Μίς Ντόνλοπ.

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1443)

ρόδες του χτυπούσαν κιόλας τα νερά, που άφριζαν και σπιθίθρες κόκκινες έφεγγυαν από την καπνοδόχη του, ανάμεσα από τους καπνούς.

Ένα σωρό βάρκες έφερναν ακόμα στο βατόρι τους καθυστερημένους επίβιατες και μιά γόνδολα, που πέρασε δίπλα από τη δική μας, πλεύρισε σ' αυτό. Ένας άνδρας και μιά γυναίκα βγήκαν τότε από αυτή κι' ανέβηκαν γοργά τη σκάλα του πλοίου, το όπιο, μόλις αυτοί βράστησαν στο κατάρτωμα, ξεκίνησαν άμέσως. Σε μιά στιγμή το ζευγάρι αυτό έσκυψε από την κλισιαστή και κύτταξε τους άφρους που άφηνε πίσω του το βατόρι. Έγώ τότε έβγαλα μιά κραυγή καταπληξέως: 'Αναγνώρισα στο ζευγάρι αυτό την 'Ιουλίττα και το Λεώνη!

Μου φαινόταν πώς έβλεπα όνειρο!...

Έτριψα τα μάτια μου με το χέρι μου και, δείχνοντας με το άλλο χέρι το ζευγάρι στο Κριστοφόνο, τόν ρώτησα:

—Αυτός εκεί ο κύριος δεν είναι ο βαρώνος Λέων Λεώνης;

—Μάλιστα, έσοχώτατε, μου άποκρίθηκε.

Έβγαλα τότε μιά φριχτή βλαστημία και άπευθυνόμενος πάλι προς τον γονδολιέρη τόν ρώτησα:

—Τότε ποιάς ήταν αυτές που πήγαμε χτές το βράδυ με τη γόνδολά μας στο Λίντο;

—Α! Αυτός ήταν ο Βενετός μαρκήσιος Λορέντζο, ο πιό στενός φίλος του Λεώνη!...

Τότε μόνο κατάλαβα τι είχε συμβή. Ο Λορέντζο είχε πάρει την έπιστολή μου και, κρύβοντάς την από το Λεώνη, θέλησε να τον άντικαταστήσει στο ραντεβού του με την έταίρα. Μά πλήρωσε την μικρή αυτή άταμία με τη ζωή του.

Από τότε δεν ξανάκουσα να γίνεται λόγος ούτε για το Λεώνη, ούτε για την 'Ιουλίττα.

ΤΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1466)

ζειν περιπάτια.

—Ο Πονατίφσκι! μουμήσισε ή Αικατερίνη, με διασταυρωτή φωνή. Ξέρεις!... Κάποτε σου όμολόγησα τις σχέσεις μου μαζί του!... Και τώρα με άπειλει!... Θέλει να μ' εκβάσει... "Έλαβα έπιστολή του σήμερα!... Ζητάει να τον δεχθώ ως προσκεκλητή, για να θρίσκει κοντά μου!... Άλλοιώς, άν δεν δεχθώ, θα δημοσιεύσει — ο άνδρας — τις έρωτικές έπιστολές που τοίστελνα κάποτε!... Καταλαβαίνεις τώρα, Γρηγόρη;... Το σκάνδαλο θα είναι μεγάλο!... Τι με συμβουλεύεις, έσύ, που μ' έκανες αϊτοκράτορα!... Πώς να τον ξεφορτωθώ;

—Θέλεις για ΠΕΘΑΝΗ κι' αυτός από κολοκασίνους; εώτησε ξερά ο Όρλωφ, με πρόσωπο σιγνή συννεφιασμένο.

—Ω, όχι!... τραύλιζε εκείνη τροχιαγμένη. Όχι ΑΛΛΟ αίμα!...

—Τότε... τότε κάνε τον βασιλιά της Πολωνίας! μουμήσισε ή Όρλωφ. Έτσι θα σωθείς και θα τον ξεφορτωθής όριστικά!

Κι' ο Στανίσλαος Πονατίφσκι, χωρίς στην έπιβολή της αϊτοκρατείας στους Πολωνούς εσατορσίφ, φόρεσε στο κεφάλι του το στέμματα της πατρίδος του, ως αντίλλαγμα μερικών έρωτικών έπιστολών, που του έστειλε κάποτε ή Αικατερίνη.

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΣΤΗΝ ΑΒΗΣΣΥΝΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1464)

ζουν όστόσο και μαύροι, που δέχονται μόνοι τους να μιά ακολουθήσουν ή να μιά πουλήσουν τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους. Μά αυτό είναι πολύ λίγο. Συνήθως το έμποριο των σκλάβων γίνεται με τον τρόπο που σου διηγήθηκα.

Ο Άχμέτ Μπέν Σελίμ προσάβησε κάποτε να με παρασύρει σ' ένα τέτοιο ταξίδι. Στην άρχη όμολογώ ότι διάστημα "Έπειτα όμως ή περιέργεια μ' έκανε να δεχθώ την πρότασί του κι' έγινε έμπορος σκλάβων και πούλησα μάλιστα από καλή τιμή το εμπίροειμά μου στους πλούσιους κτηματίες τής 'Αδής 'Αμπέμα.

Καθώς βλέπετε, ή δουλειά μου εξακολουθεί και σήμερα, όπως και στην έποχή των περσιτών, να διενεργείται ελεύθερα στις χώρες τής Μαύρης 'Ηπειρου. Είναι κι' αυτή μά άγίαρτερη πληγή της, ή όποια ποτέ δεν θά έπουλωθή, γιατί ο μαύρος δεν θά θέλησουν ποτέ να γίνουν άνθρωποι!..

XENPY NTE MANΦPENT

ΚΑΛΟΣ ΕΙΝΑΙ, ΑΛΛΑ...

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1436)

Μέ άπορία ή Ρόζη είδε τον νέο να κάνει κάποιο μορφασμό, σάν να ήθελε να γελάσει.

—Άκουσε εδώ, κοπέλλα μου, είτε αούτηρά. Δεν ξέρω αν άντιλαμβάνεσαι ότι μ' αυτό που κάνεις, με προκαλείς να σε άπολύσω από την ύπηρεσία σου;

Η Ρόζη έγινε κατακόκκινη. Είχε θυμώσει τρομερά και νευριασμένη είπε:

—Ω, έτσι, έ; Κι' άν εξαφανιά έμπηξα τις φωνές; "Αν ξεφώνιζα ότι θέλησες να με φιλήσες και έφευγα τρέχοντας και μ' έβλεπε ο υχοτοφύλακας, δεν μου λές τί ιδέα θά σχημάτιζε για σενα ή νέα πελατεία σου, όταν θά μάθαινε το περιστατικό;

—Δεν θά διάταζα να σε μπασώσω, αν έπιχειρούσες να κάνης αυτό το πράγμα, είτε ο νέος και συνοφρωώθηκε.

—Κι' άν το εκανες αυτό, άπάντησε ή Ρόζα μ' άναίεδη—ύφωντας τη φωνή της—θά σε καθηγγελα, θά σε πήγαινα στον εισαγγελέα και, μά την αλήθεια, δεν ξέρω τί άποτέλεσμα θά είχε αυτό για το μέλλον σου!

Έκείνη τη στιγμή μιά άλλη φωνή, γλυκειά και συμπαθητική, άκούστηκε στο δωμάτιο.

—Ετσι λοιπόν, Ρόζη, βλέπω ότι έμαθες μερικά νομικά στο γραφείο του Μίστερ Μάκ-Κλιντοκ.

Μέ λύσσα ή Ρόζη κύτταξε την Μίς Ντόνλοπ και άγρια ρώτησε:

—Εσύ τί γυρεύεις τέτοια ώρα εδώ;

—Ήρθα να πάρω τόν Πήτερ, για να πάμε στο σπίτι μας.

—Νά... πάτε... στο σπίτι σας; τραύλιζε ή Ρόζη χλωμιάζοντας. Άλλά άμέσως πρόσθεσε έπιθετική πάλι: "Ωστε σ' όφέλησαν τά μαθημάτά μου και θέλησες να τά εφαρμόσης, έ; Μου τόν πήρες λοιπόν, και!...

Η Μίς Ντόνλοπ χαμογέλασε και κούνησε άρηπτικά το κεφάλι της.

—Όχι, δεν σε μμηθήκα, δεν όπηρεξε λόγος. Βλέπεις έγώ παντρεύτηκα μαζί του προτού άνοιξη καν δικό του γραφείο, προτού άδριμάσει, όπως είπες κάποτε. Έγώ όπηρεξα, όπως είπες, «ή σούντροφος των νεανικών άγώνων».

—Ώστε, είτε ή Ρόζη, κυττάζοντας τον Πήτερ με παράπονο, την έφερες εδώ για να μ' έπιβλέπη;

—Μή γίνεσαι κακιά, Ρόζη, είτε ο νέος συγκαταβατικά. "Όταν πρωτοάνοιξα το γραφείο μου, ή Σάλλυ εργαζόταν σε άλλο γραφείο για να μπορώ να πληρώω το μισθό που με το μισθό που έπαρνε. Όταν μου χρειάστηκε δεύτερη όπάλληλος και δεν είχα τά μέσα να την πληρώσω, ή Σάλλυ ήρθε εδώ. Σε ήφθηκα ότι δεν θάταν φρόνιμο να ζέρουν οι πελάτες μου ότι ή γυαλικά μου εργαζόταν σε όπάλληλος από γραφείο του άνδρός της.

—Έγώ φεύγω! Δεν μπορώ πια να εργατώ εδώ, είτε ή Ρόζη άποφασιστικά.

—Αυτό μ' εύχαριστεί, Ρόζη, είτε ή Σάλλυ με γλυκύτητα, ενώ περνούσε με τρυφερότητα το χέρι της στο μπράτσο του άνδρός της, γιατί στο έξης δεν θά εργαζώμαι από γραφείο του και δεν θά ήθελα να έχη κοντά του μιά γυναίκα σάν έσένα... Είσαι έτοιμος, Πήτερ; Πηγαίνουμε λοιπόν, άγαπημένο μου!...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΕΡΛΑΙΝ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 1437)

ματα που έστειλε ο Μοντεναίο, υπέθεσαν ν' άγοράσουν λίγο κόκ. Μά ή κατάσταση του ποιητή έπιδεινώθηκε ξαφνικά. Έως από τ' ήλλα έπαθε μιά πνευματική συμφορά. Στις 7 'Ιανουαρίου το άπνευμα, τον μετάλαβαν. Τη νύχτα, ο έτοιμόθάνατος παραληρούσε και ήθελε να σηκωθεί. Ή Εθηνία, που τον περιέταζε, τον έμπόδιζε. "Έπειτα ή ύμωση, τον έβρισε και στο τέλος τον έγκατέλειψε, για να πάη να πη στην ηετανική ταβέρνα.

Ο Βερλάιν έμεινε μόνος, μόνος με το πορτραίτο του πατέρα του, που κειμόταν στον τοίχο. Το πορτραίτο αυτό είχε γ'να σωρή τρυφινές τρύπες, γιατί, σιγά, σιγά, όταν ο ποιητής ξαναγέριζε μεθυσμένος, τα έβαζε με τόν πεθαιμένο πατέρα του γιατί τόν γέννησε και κάποτε, σόν παρζούμο τής μανίας του, τριπύσσε το μοσασμά το πορτραίτου του, με τη σπείζένα μήτη του μπαστουμού του. Μά κάποιο άλλο χέρι όδηγούσε φαίνεται στις στιγμές εκείνες, το βέβη'ο χέρι του γιού κι' έτσι τα χυλιματά του πετχάσαν μόνο το ζωοτην φόντο του πορτραίτου και ή τρύπες είχαν σχηματίσει γάτι σάν φωτοστέφανο γύρω από το σελήσιμο κεφάλι.

Την άλλη μέρα, τα χαράματα, ο Βερλάιν βροθέθηκε νεκρός, όλόγυμνος, επάνω στο πάτωμα, μισροτά σ' αυτό το πορτραίτο.

ΤΕΛΟΣ